

PHỤ TỬ HỢP TẬP KINH

QUYỂN 19

Phẩm 27: VUA TỊNH PHẠM TIN HIỂU (Phần 1)

Khi ấy, Đức Thế Tôn bảo Tịnh Phạm:

–Này Đại vương! Như trên đã nói pháp môn giải thoát, Đại vương nên để tâm chánh niệm quán sát dũng mãnh tinh tiến quyết định tu hành. Chư Phật quá khứ vị lai và hiện tại đều nương vào đó mà chứng Bồ-đề vô thượng. Do đó nên hưởng tất cả mọi sự vui sướng của thế gian, tiêu trừ tất cả khát ái ở thế gian, có khả năng nhiếp phục tất cả ngã mạn thế gian, hay phá tất cả tà kiến thế gian, diệt trừ mọi tội ác của hữu tình, khiến cho kẻ phạm phu dị sinh chưa đạt Sơ địa đều được pháp tánh bình đẳng. Các pháp yếu như vậy không phải là cảnh giới sở hành của Thanh văn và Bích-chi-phật. Đó chỉ là việc tu hành của các Bồ-tát.

Này Đại vương! Nên suy nghĩ như vậy: “Ta làm thế nào để làm con mắt sáng nhiều đời cho hàng trời người và làm thuyền bè ở trong sông ái, làm đạo sư ở nơi đường hiểm, làm chủ cho những ai không chỗ nương tựa, tự độ rồi lại độ cho nhiều người khác, tự giải thoát rồi khiến cho người khác được giải thoát, tự được an ổn khiến cho người khác được an ổn, tự chứng Niết-bàn rồi khiến cho người khác được chứng.”

Này Đại vương! Không nên quán pháp ấy thọ hưởng vui sướng, phóng túng theo năm dục hiện tại thế gian. Các căn như huyền cảnh giới như mộng. Đó là đối với sắc cảnh thanh hương vị xúc tâm sinh tham trước không bao giờ biết đủ.

Này Đại vương! Thời quá khứ vô lượng vô biên kiếp, có Chuyển luân vương tên là Vô Biên Xưng, giàu có tự tại, oai đức to lớn, voi ngựa xe cộ và các loại xe báu, luân báu tối thắng, không ai có thể phá hoại; đã từng thân cận vô lượng chư Phật và đã trồng nhiều căn lành ở nơi các Đức Phật ấy, tùy theo ý nghĩ đều được thành tựu.

Này Đại vương! Hôm nọ, vua Vô Biên Xưng suy nghĩ: “Ta nên thử xem năng lực của phước đức, nhờ phước của ta khiến cho tất cả cây cối hoa quả trong bốn thiên hạ đều được tươi tốt, thọ dụng không bao giờ hết.” Vừa nghĩ xong, tất cả cây cối hoa quả trong bốn thiên hạ đều được tươi tốt.

Này Đại vương! Vua Vô Biên Xưng nghĩ như vậy: “Nay ta hãy thử xem năng lực thiện căn của ta khiến tất cả nhân dân trong bốn thiên hạ nếu ai có nguyện gì đều được tùy ý không có sai trái.” Nghĩ như vậy rồi, nhân dân trong bốn thiên hạ tất cả sự mong cầu đều được như ý.

Này Đại vương! Vua Vô Biên Xưng lại nghĩ: “Nhờ sức thiện căn của ta khiến mưa nước hương thơm xuống bốn thiên hạ.” Vừa nghĩ xong liền mưa nước hương thơm xuống khắp cả bốn thiên hạ.

Này Đại vương! Vua Vô Biên Xưng lại suy nghĩ: “Nhờ sức thiện căn của ta khiến cho mưa hoa đẹp xuống bốn thiên hạ.” Y như ý nghĩ, mưa đủ loại hoa đẹp tối thượng xuống bốn thiên hạ.

Này Đại vương! Vua Vô Biên Xưng lại suy nghĩ: “Nhờ sức thiện căn của ta khiến mưa xuống y báu khắp bốn thiên hạ.” Y như ý nghĩ, liền mưa y báu xuống bốn thiên hạ.

Này Đại vương! Vua Vô Biên Xưng lại suy nghĩ: “Nhờ sức thiện căn của ta khiến mưa bạc xuống bốn thiên hạ.” Y như ý nghĩ, liền mưa bạc xuống bốn thiên hạ.

Này Đại vương! Vua Vô Biên Xưng lại nghĩ: “Nhờ sức thiện căn của ta khiến mưa vàng ròng xuống bốn thiên hạ.” Y như ý nghĩ, liền có mưa vàng đổ xuống khắp bốn thiên hạ. Vì sao? Vì thuở xưa Vua Vô Biên Xưng cùng với các chúng sinh đồng tu thiện nghiệp cho nên được như vậy.

Này Đại vương! Đại địa trong Diêm-phù-đề này ngang rộng một vạn tám ngàn du-thiện-na, lại có sáu mươi ức thành quách lớn. Trong đó có một thành tên là Bảo trang nghiêm, rộng ngang bằng mười hai du-thiện-na, bốn phía bằng phẳng thành tựu khéo léo. Bên ngoài thành có cây Đa-la xòe ra bảy lớp, tạo thành bằng bốn thứ báu như vàng, bạc, lưu ly, pha-chi-ca, trang nghiêm tuyệt diệu, trông thật yêu thích. Nếu cây bằng vàng thì lá hoa quả đều là bạc; cây bằng bạc thì lá hoa quả đều là vàng ròng. Cây phệ-lưu-ly thì lá hoa quả đều là pha-chi-ca. Cây pha lê lá hoa quả đều là lưu ly. Bảy lớp thành báu ấy đều có linh báu và các thứ trân kỳ vi diệu phủ lên trên. Ngoài thành lại có bảy lớp hào báu đều bằng bảy thứ báu, mỗi mỗi hào báu sâu nửa do-tuần, rộng một do-tuần, đáy trải bằng cát vàng, chứa đầy nước tám công đức mát mẻ trong trẻo. Các loại chim tập hợp lại nơi ấy kêu hót phát ra tiếng vi diệu. Hoa Ưu-bát-la, hoa Câu-một-na, hoa Bát-nột-ma, hoa Phân-đà-lợi nở rộ cả. Thêm bệ xung quanh đều làm bằng bốn thứ báu. Vàng ròng làm thêm, bạc làm bệ; bạc làm thêm, vàng ròng làm bệ. Lưu ly làm thêm, pha lê làm bệ; pha lê làm thêm, lưu ly làm bệ. Mỗi mỗi thêm đều làm bằng bảy thứ báu, cạnh thêm đều trồng cây chuối màu vàng. Lại ở đầu thêm đặt các tòa báu, trang trí khéo léo thật đáng yêu thích. Trang nghiêm phong phú như vậy đều là nhờ sức thiện căn tích tập của vua Vô Biên Xưng nên mới được như vậy. Xung quanh thành Bảo Trang Nghiêm ấy lại có tám vạn bốn ngàn vườn rừng thanh tịnh, trong mỗi vườn có tám ao lớn, mỗi ao đều rộng nửa du-thiện-na, bờ của mỗi ao đều có bốn bậc thêm cấp, được làm bằng bốn thứ báu trang nghiêm khéo léo. Ao ấy chứa đầy nước tám công đức, các loại hoa sen nhiều màu sắc nở rộ trên mặt ao ấy. Trên bờ ao lại có các loại hoa như: Hoa A-đề-mục-các-đa, hoa Chiêm-bát-ca, hoa Phược-thỉ-kế, hoa Tô-mạn-na, hoa A-du-ca, hoa Bà-sư-ca. Các loại hoa thơm đẹp này làm chỗ để cho vua Vô Biên Xưng cùng các nhân dân du ngoạn thưởng thức vui chơi.

Này Đại vương! Cung thành của vua ấy cao rộng đẹp đẽ. Cây Đa-la báu được trồng thẳng hàng, phía trên đó lưới báu giăng khắp, linh báu phát tiếng vi diệu như là tiếng của năm thứ nhạc. Nhân dân ấy nhờ đức giáo hóa của vua nên được giàu có vui sướng tự tại, sống đời sống an ổn.

Này Đại vương! Hôm nọ vua Vô Biên Xưng suy nghĩ: “Nay ta nên đến Đông thắng thần châu.” Nghĩ thế rồi, vua liền dẫn bốn bộ binh bay lên hư không để đến nơi ấy. Các vua nhỏ nơi đó đều ra nghênh đón cung phụng. Tất cả đều đem đất nước chí thành dâng hiến. Vua Vô Biên Xưng ở nơi đó trải qua trăm ngàn vạn năm.

Này Đại vương! Vua Vô Biên Xưng lại suy nghĩ: “Nay ta nên đến Tây ngưu hóa châu.” Nghĩ vậy rồi liền dẫn bốn bộ binh chúng bay lên hư không để đến châu ấy. Các vua nhỏ ở nơi ấy đều đến nghênh đón cung phụng. Tất cả đều đem đất nước chí thành dâng hiến. Vua ở châu ấy trải qua trăm ngàn vạn năm.

Này Đại vương! Vua Vô Biên Xưng lại suy nghĩ: “Ta nay nên đến Bắc câu-lô châu. Nghĩ vậy rồi liền dẫn bốn bộ binh bay lên hư không để đến châu đó.” Các nhân dân châu ấy đều hoan hỷ quy hóa. Vua ở châu đó trải qua trăm ngàn vạn năm.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Này Đại vương! Vua Vô Biên Xưng lại suy nghĩ: “Ta nghe nói có Tam thập tam thiên ở trên đỉnh núi Tu-di, nay ta nên đến đó.” Nghĩ vậy rồi liền cỡi long tượng cùng với bốn binh chúng bay lên hư không để đến đánh Tu-di. Lúc đó vua Vô Biên Xưng hỏi ngự thần:

–Người thấy Tu-di cho đến biển cả và bốn thiên hạ việc ấy như thế nào?

Ngự thần tâu:

–Hạ thần thấy tướng ấy quay tròn không cố định. Cũng như cái khuôn của người thợ gốm.

Những gì người thấy long tượng vương này đi nhanh chưa dừng. Vua lại đến trước hỏi tiếp ngự thần:

–Người thấy Tu-di tướng ấy thế nào?

Ngự thần tâu:

–Nay hạ thần thấy Tu-di, biển cả thấy đều chấn động.

Nay sắp đến đánh núi Tu-di, long tượng vương đi chậm chưa dừng. Vua lại tiến đến trước hỏi tiếp ngự thần:

–Người thấy Tu-di tướng ấy thế nào?

Ngự thần tâu:

–Nay hạ thần thấy Tu-di và biển cả không còn lay động.

Long tượng vương này nay đã đến đánh núi Tu-di. Khi vua Vô Biên Xưng và bốn binh chúng đến Tu-di, chúa trời Đế Thích từ xa trông thấy liền hoan hỷ đến nghênh đón nói như vậy:

–Lành thay! Đại vương!

Nói thế rồi chia nửa tòa mời vua đến ngồi. Lúc đó, vua Vô Biên Xưng đến ngồi vào nửa tòa đó, ở lại cỡi trời đó trải qua vô lượng năm cùng với chúa trời chia đôi cai trị. Ở được thời gian lâu vua lại suy nghĩ: “Ta có thể rời cỡi trời này một mình làm vua.” Vừa khởi lên ý nghĩ như thế, vua và binh chúng tức thời đọa xuống vườn báu trong thành Bảo trang nghiêm. Lúc đó, người giữ vườn thấy việc ấy rồi nói với người trong thành rằng: “Nay có Thiên nhân xuống nơi đây.” Vua cai trị đương thời tên là Tác Ái nghe nói như vậy liền vội nghênh giá đến vườn ấy, thấy việc trên hết sức kinh ngạc, liền cho bày biện các thứ hương hoa, hương bột, hương xoa đến trước vua ấy, bày vai phải gối phải quỳ sát đất chấp tay thăm hỏi an ủi thưa:

–Thánh vương là ai và từ đâu đến đây?

Vua ấy đáp:

–Người đã từng nghe thuở xưa có Chuyển luân thánh vương tên là Vô Biên Xưng không?

Vua Tác Ái thưa:

–Tôi có nghe các bậc kỳ cựu nói thuở xưa có vua tên là Vô Biên Xưng, oai đức tự tại thống lãnh bốn thiên hạ cùng với bốn binh chúng bay lên hư không đến Tam thập tam thiên.

Vị vua ấy bảo:

–Người mà người đã nghe đó đâu phải ai lạ chính là ta đây.

Lúc vua Vô Biên Xưng từ trên trời đọa xuống rồi, đầu tiên nghe nhân gian ăn uống khí vị không thể kham nhận. Cũng như dầu tồ đổ trên cát nóng.

Lúc đó, vua Tác Ái thấy vị vua ấy thay đổi không thể đứng yên liền thưa:

–Ngài có gì để chỉ dạy, đời tương lai tôi tuyên truyền những gì?

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Vua Vô Biên Xưng bảo:

–Này Tác Ái! Ta từ xưa đến nay, giàu có tự tại làm vua trong bốn thiên hạ, tất cả những gì cần dùng đều được như ý, được chúa trời Đao-lợi chia nửa tòa. Do lòng tham không chán nên từ trên trời đọa xuống đây, các việc như trên nên nói như vậy. Vua nói lời ấy rồi liền mạng chung.

Đức Phật bảo:

–Này Đại vương! Vua Vô Biên Xưng thuở đó đâu phải người nào lạ, nay chính là thân ta đây. Vì thế nên biết, các căn như huyễn, cảnh giới như mộng, buộc tâm chánh quán chớ sinh nghi hoặc.

Lúc đó Đức Thế Tôn nói kệ rằng:

*Muốn cầu chánh pháp tài
Tịnh tâm luôn chất trực
Năm dục không bền vững
Người trí nên xa lìa.
Nếu rõ được các pháp
Thì chán vui năm dục
Khéo hàng phục tâm ấy
Hay phá các phiền não.
Do nhờ đoạn phiền não
Không thọ các đường ác
Người lìa được nghiệp ấy
Được thế gian cung kính.
Lìa tham dục nhiễm ô
Chỉ rõ lỗi của dục
Tâm làm lợi quần sinh
Xưng tối thắng thế gian.
Nghe lỗi lầm năm dục
Mau sinh tướng nhàm chán
Dùng trí tịnh tâm ấy
Thế gian không ai bằng.
Đại trượng phu tối thắng
Hay diệt ác chúng sinh
Khiến lìa nghiệp tham ấy
Thế gian không ai bằng.
Đại trượng phu tối thắng
Hay diệt ác chúng sinh
Khiến lìa nghiệp sân hận
Thế gian không ai bằng.
Đại trượng phu tối thắng
Hay diệt ác chúng sinh
Khiến lìa tâm si mạn
Là bậc Trí thanh tịnh.*

Khi Đức Thế Tôn nói kệ rồi lại vì vua Tịnh Phạn nói pháp yếu.

Đức Phật bảo:

–Này Đại vương! Đời quá khứ vô lượng kiếp có Chuyển luân vương tên là Địa

Sinh, trị thế bằng thiện pháp, đầy đủ bảy báu như: Luân báu, voi báu, ngựa báu, châu báu, binh báu, nữ báu, chân tạng thần báu. Vua có thái tử tên là Địa Thiên kế thừa ngôi vị của vua cha Chuyển luân vương. Phụ tướng đại thần quán đảnh cho vua, làm Sát-đế-lợi quán đảnh thánh vương. Đến ngày mười lăm tháng trăng tròn tắm rửa gội đầu sạch sẽ, mặc áo mới thanh tịnh, dùng các vòng hoa ma-ni, đội mũ thiên quan, các loại anh lạc để trang nghiêm thân, trên lầu cao được các thể nữ vây quanh. Phương Đông có kim luân báu, thiên bức đầy đủ, hạt vông viên mãn, ánh sáng chiếu đến bảy thước.

Lúc đó, Địa Thiên vương thấy việc này rồi liền nói:

–Ta xưa từng nghe các bậc kỳ cựu nói: “Nếu lúc Sát-đế-lợi làm lễ quán đảnh thì có kim luân hiện.” Như trước đã nói nên quyết định biết làm Chuyển luân vương. Nay ta hãy thử nghiệm việc đó xem sao.”

Địa Thiên vương liền từ chỗ ngồi đứng dậy bày vai phải gối phải, quỳ sát đất, hướng về kim luân chấp tay nói như vậy:

–Kim luân này sẽ rơi xuống đất.

Khi vua cầu như vậy, Kim luân liền rơi đến trước vua. Vua dùng hương vi diệu, y phục tối thượng, dùng bánh xe báu đặt trong lòng bàn tay phải mà nói với bánh xe rằng:

–Ta nay muốn đến Đông Thắng thần châu.

Vừa nói xong, Kim luân bay lên hư không đến châu ấy. Địa Thiên Thánh vương xuất hiện nơi đó, đất ấy bằng phẳng, trải các hoa báu, nhờ oai lực của vua đất đều chấn động. Những nơi như giếng, ao, sông, hồ, lâu nay khô cạn, nay chứa đầy nước tám công đức, đó là: nhẹ, sạch, ngọt, trơn, không dơ, không hôi, người uống vào không chán, khoái thích không đau bụng. Tất cả rừng cây hoa quả sum suê, các cây khô héo đều được tươi tốt. Những nơi vua đi đều được kim luân hướng dẫn trước; đến các quốc độ các vua lớn nhỏ đều dùng mâm vàng đựng đầy bạc, hoặc dùng mâm bạc đựng đầy vàng để cung phụng nghênh đón thăm hỏi rằng:

–Lành thay, Thánh vương! Nay quốc độ an ổn, cúi xin Thánh vương hãy ở nơi đây cai trị hóa độ nhân dân, chúng tôi sẽ cung cấp những người hầu hạ.

Thánh vương nói:

–Ta nay không cần quốc độ, trân báu. Các người nên tùy thuận những lời răn dạy, hãy xa lìa sát sinh, trộm cắp, tà dâm; cũng chớ có vọng ngữ cho đến tà kiến; mười nghiệp bất thiện. Các người nên sống với mười điều thiện, cũng dạy người khác thực hành mười điều thiện, hiếu dưỡng với cha mẹ, phụng thờ, sư trưởng, chớ làm các việc phi pháp, tu hành thiện hạnh, cũng khuyến khích người khác tu các việc thiện.

Lúc đó, Địa Thiên và bốn binh chúng từ nơi Đông thắng thần châu qua hết cảnh giới của con người, vượt qua đại hải đến Tây ngưu hóa châu và Bắc câu-lô châu, tuyên dương công đức giáo hóa của vua. Sau khi tất cả đều được hàng phục, vua cùng bảo luân trở về Diêm-phù-đề, trụ trên hư không nơi cửa cung vua. Lúc đó, bốn thiên hạ biến thành bảy báu, tất cả các khổ của ba đường ác và tiếng bất thiện, tám vạn thảy đều tiêu diệt huống nữa lại có người tạo nghiệp ác. Vì sao? Vì bản nguyện của Địa Thiên Chuyển luân thánh vương. Lại luân báu ấy ở trong hư không xoay tròn qua lại trong bốn thiên hạ, tất cả mọi nơi đều mọc lúa thơm tự nhiên không cần phải gieo trồng. Lại luân báu quay tròn trên thiên hạ các cây Kiếp-ba, phát sinh ra y báu, tất cả hữu tình thọ dụng như ý. Lại luân báu ấy quay tròn trong thiên hạ, những ai mang bệnh nặng đều được thuyên giảm. Chỉ có ba bệnh. Một là ý vui, hai là đoàn thực, ba là già suy. Các chúng sinh ấy sống đến ngàn năm. Nếu như có khổ nhỏ thì tự nhiên tiêu trừ. Có vô lượng vô

biên việc hy hữu như vậy đồng thời xuất hiện. Lúc đó, Địa Thiên vương bỗng suy nghĩ: “Nay ta ở đây giàu có tự tại, lại còn có nhiều chỗ hơn cả nơi đây.” Vua lại nghĩ tiếp: “Ta xưa từng nghe trên đỉnh núi Tu-di có Tam thập tam thiên khoái lạc vô cùng, nay ta nên đến đó.” Nghĩ thế rồi liền cùng bốn binh chúng đến nơi ấy. Lúc đó, chúa trời Đế Thích thấy Địa Thiên vương từ xa đi đến liền đứng dậy nghênh đón, dùng lời hay để thăm hỏi, chia tòa mời ngồi và cùng nhau cai trị. Vua ở nơi ấy trải qua đã lâu, Địa Thiên vương muốn rời khỏi Đế Thích để làm vua một cõi. Nghĩ như vậy rồi vua cùng binh chúng đọa xuống Diêm-phù-đề nơi thành Mạt-độ-la. Địa Thiên vương ở lâu nơi Thiên cung hưởng thọ các thú vui vi diệu tối thượng, bỗng đọa vào nhân thế, không có tạm an ổn. Cũng như dầu tồ để trên cát nóng, thân tâm bỗng biến đổi không thể kham nhận.

Lúc đó, Địa Thiên vương nói kệ rằng:

*Vương giả xưng tự tại
Nhưng chưa đoạn tham dục
Như lửa thêm củi khô
Thế nên mau xa lìa.
Như khát uống nước muối
Thì tâm càng khát thêm
Nên biết người trước dục
Không chán cũng như vậy.
Như các sông chảy biển
Chưa bao giờ tràn đầy
Nên biết người trước dục
Không chán cũng như vậy.
Như gương soi hình dung
Hiện hiện luôn thay đổi
Nên biết người trước sắc
Không chán cũng như vậy.
Như tiếng vang hang trống
Ứng đáp không dừng dứt
Nên biết người trước thanh
Không chán cũng như vậy.
Cũng như đưng đầy hương
Thọ luân chưa từng đủ
Nên biết người trước hương
Không chán cũng như vậy.
Như trộn thức ăn ngon
Lúc nào cũng ăn dùng
Nên biết người trước vị
Không chán cũng như vậy.
Như gió thổi hư không
Chuyển động mãi không dừng
Nên biết người trước xúc
Không chán cũng như vậy.
Như uống nước trong mộng
Không thể hết tưởng khát*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Người ý trước các pháp
Không chán cũng như vậy.
Nếu ham thích các dục
Lửa tham càng cháy thêm
Nên dùng nước tịnh trí
Dập tắt không còn gì.*

Khi Địa Thiên Chuyển luân thánh vương nói kệ rồi, liền diệt mất.

Đức Phật bảo:

–Này Đại vương! Địa Thiên vương đâu phải ai lạ, chính là ta đây.

